

клуб „превенции“ при III ПМГ „Ак. Методий Попов“ -

Варна

КЪЩА КРАЙ МОРЕТО

**AMERICA FOR
BULGARIA
FOUNDATION**

Книжката е по проект "Посланици на доброто" на Карин дом, с финансовата подкрепа на Фондация "Америка за България".

**ПОСВЕЩАВА СЕ НА НАШИТЕ ПРИЯТЕЛИ ОТ
„КАРИН ДОМ“**

На брега на морето седеше малко момиченце. Гледаше вълните, а очите му бяха пълни със сълзи. Морският вятър

развяваше косите ѝ и напяваше тихо песента на безкрайната морска шир. Момиченцето беше толкова самотно и толкова замислено, че дори не погледна кученцето, което се спря до него.

– Бау, бау – плахо се обади кучето. – Момиченце, защо плачеш?

– Нямам приятели – отговори то. – Няма с кого да си играя, никой не иска да говори с мен.

– Защо? – попита кучето. – Ти си толкова хубава!

– Не знам... А ти знаеш ли какво е да си приятел?

Замисли се Шаро, мисли, мисли и каза:

– Ами... Аз съм чувал, че един български поет е написал в своята „Бяла приказка“:

*„Казва се „приятел пръв“,
но защо е той такъв?
Затова, че пръв полита
в огъня да те спаси;
пръв и без да се запита
прав ли си или не си;
пръв за теб леда пролазва;
пръв за теб пролива кръв –
ето затова се казва,
че приятелят е „пръв“!“*

*– Искам такъв приятел – въздъхна
малкото момиче. – Но къде да го намеря?*

*– Хайде да го търсим заедно. Нали знаеш,
че съм следотърсач.*

*Тръгнали на път двамата. Вървели,
вървели... В Морската градина ухаело на
цветя и зеленина. Слънцето си играело с
дърветата, промушвало се през клоните
им, после бързо се втурвало към морето.
Чувал се плясъкът на морските вълни.
Нашите приятели му се усмихвали*

радостно, когато изведнъж насреща им се появило малко мишле.

– Цър, цър, накъде сте тръгнали рано сутринта?

– Търсим приятели
– отговорило

момиченцето. – Ама истински.

– Какво означава приятели? – попитало мишлето. – Мен всички ме гонят, тровят, мръщят се като ме видят. А какво правят приятелите?

Замислило се момиченцето, спомнило си стихчето и казало:

– Истинският приятел винаги е до теб. Вярва ти, не те обижда и на него можеш всичко да кажеш.

– И аз искам такъв приятел! Може ли да дойда с вас?

Тръгнали тримата. Пътят им вече бил по-лек – нали са дружина. Харесвало им, че са заедно, че се радват на всичко и всеки, че могат спокойно да разговарят. Насреща им скок -подскок се появило малко жабче. Погледнало ги, погледнало ги и извикало:

– Хей, дружина, накъде сте се запътили?

– Търсим приятели – отговорило мишлето.

– А мен никой не ме иска – тъжно казало жабчето. – Като ме видят всички викат: „Ау, каква крастава жаба!“. Гонят ме, замерят ме с камъни. Забравят, че в приказката мога да се превърна в принц, стига малко да ме обичат.

– Ела с нас. Може пък и ти да намериш своята принцеса – предложило момиченцето.

И отново на път. Весело крачили доволни от компанията си. Незнайно

откъде пред тях се появил рошав хулиган.

– Ха-ха-ха – провикнал се той – каква смешна група. Безпомощно момиченце, гадна мишка, крастава жаба и псе, което даже не хапе. Вие не можете да минете от тук без мое разрешение. Това е моя територия и единствено аз решавам кого да пусна.

– Защо, нали нищо лошо не сме направили? – попитало кученцето.

– Стига с тия глупости за добро и зло. Няма добро. Ако си зъл и силен, всички ще те слушат.

– Но няма да те обичат – промъзвило момиченцето.

– Олеле, разплака ме. На кого му пука дали ще го обичат. Ама вие сте страшни лигльовци.

– Не, не сме – възпротивило се жабчето. – Ние просто търсим приятели.

– Леле, приятели, че за какво са ви? Само ако някой още веднъж посмее дори да спомене тази дума, ще го набия.

– Пусни ни да минем – примолило се мишлето.

– Е, щом ме молиш, вървете. То и без това с вас нищо не може да се направи. Вие за нищо не ставате.

Момиченцето се натъжило от думите на хулигана, но точно в този момент долетяло едно птиче, което предложило да ги заведе до възшебна къща, в която ще намерят приятели.

*– А ти откъде знаеш за тази къща –
недоверчиво попитало жабчето.*

*– Аз летя високо, виждам надалече и
познавам всичко, намиращо се в
Морската градина. Там има добри,
усмихнати деца, които знаят какво е да
си приятел.*

*– Къде е тази къща? Да вървим по-бързо –
провикнало се мишлето.*

*– Тя е тук, наблизно. Ще я познаете по
цветята в градинката на Монтесори, по
екокъттовете, по зеленината и най-вече
по спокойствието и щастието, което
излъчва. Казва се „Карин дом“.*

*– Това не е ли име на дете? –
полюбопитствало кучето.*

– Да, така е – отговорило птичето – затова я наричам детския замък, в който няма сълзи, няма тъга, няма обиди. Дори възрастните хора, които са в нея, се усмихват по-често.

Всички решили на всяка цена да стигнат в мечтания замък „Карин дом“. Толкова рядко срещали мили хора, че им се струвало цяло щастие да ги открият. Представяли си как там, в чудната къща, цари мир и топлина, как приятелството побеждава грубостта и завистта, как ще играят на воля с новите си приятели. Искали приказката да не свършва, да е без край. А тя наистина продължава и всеки, който се докосне до детския замък, наречен „Карин дом“, го носи в сърцето си и дописва приказката на мечтите.

Допишете я и вие, деца...